

- 2) Skal artikel 56 TEUF endvidere fortolkes således, at en monopolindehavers reklamepraksis, såfremt den foreligger, under alle omstændigheder udelukker, at monopolordningen er sammenhængende, eller kan der i tilfælde af private udbyderes tilsvarende reklameaktiviteter også fra en monopolindehavers side tilskyndes til aktiv deltagelse i spil, navnlig ved at banalisere spil, ved at tegne et positivt billede heraf på grund af anvendelsen af indtægterne herfra til almenyttige aktiviteter eller ved at øge tiltrækningskraften ved spil ved hjælp af lokkende reklamer, som foregøgler store gevinster?
- 3) Er en statslig ret, der skal anvende artikel 56 TEUF inden for rammerne af sin kompetence, forpligtet til ex officio at sikre den fulde virkning af disse bestemmelser, idet den undlader at anvende enhver bestemmelse i national ret, som efter rettens opfattelse er i strid hermed, selv om det i en forfatningsretlig procedure er blevet bekræftet, at de er i overensstemmelse med EU-retten?

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Szegedi Közigazgatási és Munkügyi Bíróság
(Ungarn) den 18. december 2019 — FMS og FNZ mod Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság
Dél-alföldi Regionális Igazgatóság og Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság**

(Sag C-924/19)

(2020/C 161/27)

Processprog: ungarsk

Den forelæggende ret

Szegedi Közigazgatási és Munkügyi Bíróság

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: FMS og FNZ

Sagsøgte: Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság og Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság

Præjudicielle spørgsmål

1) [ny afvisningsgrund]

Kan bestemmelserne i artikel 33 vedrørende ansøgninger, der kan afvises, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU ⁽¹⁾ af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse (omarbejdning) (herefter »proceduredirektivet«) fortolkes således, at de er til hinder for en medlemsstats lovgivning, der fastsætter, at en asylansøgning skal afvises under asylsagsproceduren, hvis asylansøgeren er ankommet til Ungarn gennem et land, hvor ansøgeren ikke har været udsat for forfølgelse eller risiko for alvorlig overlast, eller hvor ansøgeren er sikret en tilstrækkelig grad af beskyttelse?

2) [behandling af en asylsag]

- a) Skal proceduredirektivets artikel 6 og artikel 38, stk. 4, samt 34. betragtning til direktivet, som pålægger medlemsstaterne en forpligtelse til at behandle ansøgninger om international beskyttelse, i lyset af artikel 18 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«) fortolkes på den måde, at en medlemsstats kompetente myndighed på asylområdet skal sikre, at ansøgeren gives mulighed for at indlede asylsagen i tilfælde af, at myndigheden ikke har undersøgt asylansøgningens berettigelse under henvisning til den afvisningsgrund, der er nævnt i det første præjudicielle spørgsmål, og følgelig har besluttet at tilbagesende ansøgeren til et tredjeland, som imidlertid har afvist at tilbagetage vedkommende?
- b) Hvis det præjudicielle spørgsmål 2. a) besvares bekræftende: hvad er da denne forpligtelses nøjagtige indhold? Indebærer den en forpligtelse til at sikre muligheden for at indgive en fornyet asylansøgning, hvorved der ses bort fra de negative udfald af tidligere ansøgninger som omhandlet i proceduredirektivets artikel 33, stk. 2, litra d), og artikel 40, eller indebærer den asylsagens indledning eller behandling ex officio?

- c) Hvis det præjudicielle spørgsmål 2. a) besvares bekræftende, kan medlemsstaten ligeledes under hensyntagen til proceduredirektivets artikel 38, stk. 4, uden en ændring af de faktiske omstændigheder, foretage en fornyet undersøgelse af afvisningen af ansøgningen inden for rammerne af denne nye sagsbehandling (med hvilken den ville have mulighed for at anvende enhver form for procedure, der er omhandlet i kapitel III, for eksempel, ved på ny at anvende en afvisningsgrund), eller skal medlemsstaten realitetsbehandle asylansøgningen i forhold til oprindelseslandet?
- d) Følger det af proceduredirektivets artikel 33, stk. 1, og stk. 2, litra b) og c), samt artikel 35 og 38 i lyset af chartrets artikel 18, at en tredjestats tilbagetagelse af en asylansøger er en kumulativ betingelse for anvendelsen af en afvisningsgrund, dvs. for at kunne træffe en afgørelse baseret på en sådan grund, eller er det tilstrækkeligt at godtgøre, at denne betingelse var opfyldt på tidspunktet for afgørelsens fuldbyrdelse?

3) [transitzone som sted for frihedsberøvelse i henhold til asylproceduren]

Såfremt besvarelsen af det andet præjudicielle spørgsmål fører til asylsagsbehandling, er følgende spørgsmål i givet fald relevante.

- a) Skal proceduredirektivets artikel 43 fortolkes således, at den er til hinder for en medlemsstats lovgivning, som tillader, at ansøgeren kan frihedsberøves i en transitzone i mere end fire uger?
- b) Skal artikel 2, litra h), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/33/EU ^(?) af 26. juni 2013 om fastlæggelse af standarder for modtagelse af ansøgere om international beskyttelse (omarbejdning) (herefter »modtagelsesdirektivet«), som finder anvendelse i medfør af proceduredirektivets artikel 26, i lyset af Den Europæiske Unions charters artikel 6 og artikel 52, stk. 3, fortolkes således, at et ophold i en transitzone under omstændigheder som de i hovedsagen omhandlede (et område, der ikke lovligt kan forlades frivilligt i nogen retning) for en periode på mere end de fire uger, der er omtalt i proceduredirektivets artikel 43, udgør en frihedsberøvelse?
- c) Er det forhold, at frihedsberøvelsen af ansøgeren for en periode på mere end fire uger, som omhandlet i proceduredirektivets artikel 43, alene skyldes, at myndighederne på grund af manglende materielle midler ikke kan opfylde ansøgerens behov (for indkvartering og underhold), foreneligt med modtagelsesdirektivets artikel 8, som finder anvendelse i medfør af proceduredirektivets artikel 26?
- d) Er det foreneligt med modtagelsesdirektivets artikel 8 og 9, som finder anvendelse i medfør af proceduredirektivets artikel 26, at indkvarteringen, som de facto er en frihedsberøvelse for en periode på mere end fire uger som omhandlet i proceduredirektivets artikel 43, ikke er blevet besluttet ved en afgørelse om frihedsberøvelse, ikke indeholder en adgang til at anfægte lovligheden af frihedsberøvelsen og opretholdelsen af samme, at frihedsberøvelsen de facto finder sted uden nogen undersøgelse af dens nødvendighed eller proportionalitet, eller eventuelle alternativer til denne, og at dens præcise varighed, herunder dens ophørstidspunkt, ikke er nærmere bestemt?
- e) Kan chartrets artikel 47 fortolkes således, at en ret i en medlemsstat, når den står over for en tilsyneladende ulovlig frihedsberøvelse, som en foreløbig forholdsregel indtil afslutningen af den administrative sagsbehandling og til fordel for tredjelandsstatsborgeren kan pålægge myndigheden at udpege et opholdssted, der ligger uden for transitzonen?

4) [transitzone som facilitet for frihedsberøvede inden for udlændingepolitiets virkefelt]

Følgende spørgsmål er relevante, hvis det i forbindelse med besvarelsen af det andet præjudicielle spørgsmål måtte fastslås, at det ikke er hensigtsmæssigt at undergive sagen en asylprocedure, men i stedet en procedure inden for udlændingepolitiets virkefelt.

- a) Skal 17. og 24. betragtning til samt artikel 16 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF ^(?) af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold (herefter »tilbagesendelsesdirektivet«) i lyset af chartrets artikel 6 og artikel 52, stk. 3, fortolkes således, at indkvartering i en transitzone under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende (et område, der ikke lovligt kan forlades frivilligt i nogen retning) udgør en frihedsberøvelse i henhold til disse bestemmelser?

- b) Er det i overensstemmelse med 16. betragtning til og artikel 15, stk. 1, i tilbagesendelsesdirektivet set i lyset af chartrets artikel 6 og artikel 52, stk. 3, at frihedsberøvelsen af ansøgeren fra et tredjeland kun finder sted, fordi vedkommende er genstand for en afgørelse om tilbagesendelse og mangler materielle midler til at opfylde sine behov (for indkvartering og underhold)?
- c) Er det forhold, at afgørelsen om indkvartering, som de facto udgør en frihedsberøvelse, ikke er truffet ved en afgørelse om frihedsberøvelse, og at der derved ikke er nogen sikring af retten til at anfægte lovligheden af frihedsberøvelsen og opretholdelsen af samme, og at frihedsberøvelsen de facto finder sted uden nogen undersøgelse af dens nødvendighed eller proportionalitet, eller eventuelle alternativer hertil, forenelig med 16. betragtning til tilbagesendelsesdirektivet samt dette direktivs artikel 15, stk. 2, set i lyset af chartrets artikel 6, 47, og artikel 52, stk. 3?
- d) Kan man fortolke tilbagesendelsesdirektivets artikel 15, stk. 1 og 4-6, samt 16. betragtning til direktivet i lyset af chartrets artikel 1, 4, 6 og 47, i den forstand, at de er til hinder for, at frihedsberøvelsen kan finde sted, uden at der er truffet afgørelse om dens præcise varighed eller ophørstidspunkt?
- e) Kan EU-retten fortolkes således, at når en ret i en medlemsstat står over for en tilsyneladende ulovlig frihedsberøvelse, kan retten som en forebyggende foranstaltning indtil afslutningen af den administrative sagsbehandling og til fordel for tredjelandstatsborgeren pålægge myndigheden at udpege et opholdssted, der ligger uden for transitsonen?
- 5) [effektiv retslig beskyttelse i forbindelse med afgørelsen om ændring af tilbagesendelseslandet]

Skal tilbagesendelsesdirektivets artikel 13, i henhold til hvilken en tredjelandstatsborger skal have adgang til effektive retsmidler til at klage over eller søge prøvning af »afgørelser vedrørende tilbagesendelse«, i lyset af chartrets artikel 47 fortolkes således, at den nationale ret, når det retsmiddel, som den nationale lovgivning henviser til, er virkningsløst, mindst én gang skal behandle den indsigelse, der er indgivet mod afgørelsen om ændring af tilbagesendelseslandet?

⁽¹⁾ EUT 2013, L 180, s. 60.

⁽²⁾ EUT 2013, L 180, s. 96.

⁽³⁾ EUT 2008, L 348, s. 98.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Szegedi Közigazgatási és Munkügyi Bíróság
(Ungarn) den 18. december 2019 — SA y SA junior mod Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság
Dél-alföldi Regionális Igazgatóság, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság**

(Sag C-925/19)

(2020/C 161/28)

Processprog: ungarsk

Den forelæggende ret

Szegedi Közigazgatási és Munkügyi Bíróság

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: SA og SA junior

Sagsøgte: Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság og Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság

Præjudicielle spørgsmål

1) [ny afvisningsgrund]

Kan bestemmelserne i artikel 33 vedrørende ansøgninger, der kan afvises, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU ⁽¹⁾ af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse (omarbejdning) (herefter »proceduredirektivet«) fortolkes således, at de er til hinder for en medlemsstats lovgivning, der fastsætter, at en asylansøgning skal afvises under asylsagsproceduren, hvis asylansøgeren er ankommet til Ungarn gennem et land, hvor ansøgeren ikke har været udsat for forfølgelse eller risiko for alvorlig overlast, eller hvor ansøgeren er sikret en tilstrækkelig grad af beskyttelse?